

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. K.**,
státní příslušnost Ukrajina,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní
Lhoty, Vyšní Lhoty 234
zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem sídlem 702 00
Ostrava, Purkyňova 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3,
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2018 č. j. OAM-300/LE-VL17-VL11-
2018, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce uvedl, že v průběhu správního řízení sdělil, že důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je jeho obava z věřitele, policisty, který mu společně s dalšími osobami vyhrožoval zabitím. Žalobce vyslovil nesouhlas se závěry, že Ukrajina je schopna poskytnout mu dostatečnou ochranu před vážnou újmou hrozící ze strany třetích osob. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 50/2008-62, z něhož obsáhle citoval. Namítal, že v současné době v žádném případě na Ukrajině nefunguje systém, který by zaručil zabránění způsobení vážné újmy, a to právě zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících způsobení vážné újmy. Zatímco Informace MZV ČR č. j. 107283/2016-LPTP ze dne 25. 7. 2016 nemůže obstát pro svou obecnost spočívající v popisu teoretických možností využití právních instrumentů, opomíjí aplikovatelnost a účinnost těchto instrumentů v praxi. Nelze pominout všeobecně známé informace o ukrajinských bezpečnostních složkách i úřadech trpících korupcí zcela svazující ruce ukrajinské policii a znemožňující účinné a nestranné potírání kriminality a ochranu jejich obětí. Zvláště výrazná je pak korupce a s ní spojená nefunkčnost veřejného sektoru patrná ve fungování ukrajinské policie, která svou činnost plní jen zcela výběrově a v žádném případě ji není možné považovat za bezpečnostní sbor poskytující potřebný nestranný a alespoň zčásti efektivní přístup k potírání a předcházení kriminality. Za tohoto stavu je zcela nepřipadné požadovat po něm, aby využil žalovaným zmiňované prostředky ochrany proti hrozbě vážné újmy ze strany soukromých osob, a to již s ohledem na to, že by byl vystaven nebezpečí svévolného a nikoliv nestranného přístupu ze strany zkorumpovaných bezpečnostních složek, které se v jeho případě dokonce prolínají s osobami, od nichž mu hrozí vážná újma. S ohledem na akutní a vážné výhrůžky ze strany osob disponujících nepochybnými kontakty v ukrajinské policii, nebylo po něm možné požadovat, aby se se svou obavou obrátil na ukrajinskou policii, neboť ta by mu jen těžko byla ochotna a schopna poskytnout adekvátní pomoc a zastání.
2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jsou jeho finanční problémy a s tím spojené telefonické výhrůžky od neznámých soukromých osob v jeho vlasti a snaha o legalizaci pobytu v České republice. Žalovaný především odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakoval, že v souvislosti s tvrzenými obavami ze strany soukromých osob se zabýval otázkou, zda se žalobce jím popsanému jednání ze strany původců výhrůžek nějakým způsobem bránil a snažil se tak svou situaci v zemi původu řešit, potažmo zda k tomu využil všech dostupných prostředků, které mu právní systém země jeho původu poskytuje, neboť na Ukrajině existuje dostatek právních prostředků, aby se žadatel před jejich případným jednáním mohl ochránit. Ze sdělení žalobce v průběhu správního řízení vyplynulo, že ten nevyužil žádné možnosti, které mu právní systém jeho vlasti k ochraně jeho práv a zájmů umožňuje a situaci vyřešil odjezdem ze země. V jeho případě proto rozhodně nelze dojít k závěru, že by byla příslušnými ukrajinskými orgány odmítnuta ochrana jeho osoby či že by jemu

poskytnutá ochrana byla nedostatečná, tedy že by stát nebyl schopen či ochoten poskytnout mu ochranu před takovým jednáním. Žalovaný poukázal na to, že ze zpráv založených ve spise plyne, že na Ukrajině existují mechanismy na ochranu žalobcových práv a k možnostem ochrany, jak faktické, tak reálné, má žalobce přístup. Žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 14/2017-30, z něhož citoval. Dále citoval i z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 99/2017-28. Žalovaný uzavřel, že v případě žalobce neshledává přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

3. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů, při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.
4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí žalobce ze dne 8. 11. 2018. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v rámci údajů k podané žádosti, které žalobce poskytl žalovanému a v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny, má ukrajinskou národnost. Jako místo svého posledního trvalého bydliště ve vlasti uvedl obec Jasenica ve Lvovské oblasti. Je ženatý a má syna. K průběhu cesty do České republiky žalobce sdělil, že odcestoval v červenci 2016 s maďarským vízem do Itálie za prací. Tam ovšem práci nesehnal, a tak v polovině ledna roku 2017 přijel do České republiky. Na Ukrajině má velké dluhy, protože si napůjčoval hodně peněz. Potřebuje je vrátit, ale nemá z čeho. Nemá žádné příbuzné, kteří by mu byli schopni pomoci. Dříve pobýval v České republice v roce 1997 až 1998, pak v roce 2007 a v roce 2008, vždy měsíc až dva měsíce. O mezinárodní ochranu v České republice nebo jiných státech nikdy dříve nežádal. Důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je skutečnost, že si půjčoval hodně peněz a nemá je z čeho vrátit. Peníze mu půjčovali mafiáni a teď mu účtují úroky. Co se týká dalších skutkových zjištění žalovaného z pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť tam uvedená zjištění správního orgánu jsou správná a korespondují s obsahem správního spisu.
5. Součástí správního spisu jsou rovněž informace shromážděné žalovaným ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posuzování žádosti žalobce správní orgán vycházel jednak z výpovědi žalobce, ze závazných stanovisek k možnosti vycestování žalobce evidenční číslo x ze dne 14. 6. 2017 a ev. č. x ze dne 4. 11. 2018, z informací, které žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, konkrétně vycházel z Informace OAMP: Situace v zemi – politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 14. 9. 2018, z Informace MZV ČR č. j. 110372/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018, z Informace MZV ČR č. j. 107283/2016-LPTP ze dne 25. 7. 2016 a z Informace MZV ČR č. j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014.

6. Ze správního spisu se podává, že v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití, případně uvést jakékoliv nové skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz při posouzení jeho žádosti. Žalobce se nechtěl s podklady pro rozhodnutí seznámit, nenavrhoval jejich doplnění, nevyjádřil se ke zdrojům informací a způsobu jejich využití s tím, že to není třeba. Žalobce ani neuvedl nějaké další skutečnosti či informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
7. Žalobní námitka, že žalovaný nesprávně vyhodnotil otázku existence vážné újmy, která žalobci hrozí při návratu na Ukrajinu, je námitkou ohledně neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 zákona o azylu. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nespĺňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
8. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu, za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
9. Žalovaný dospěl k závěru, že po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a z výše citovaných podkladů pro rozhodnutí nelze dospět k závěru, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a odst. 2 zákona o azylu. Soud zastává názor, že pokud by žalobce ve své vlasti skutečně čelil problémům se soukromými osobami, a to z jakéhokoli důvodu, má jakožto ukrajinský státní občan právo obrátit se na policii, jak plyne z citovaných podkladů pro rozhodnutí. Ze zjištění učiněných správním orgánem nelze v žádném případě dovozovat, že by státní orgány Ukrajiny odmítaly či nebyly schopny žalobci poskytnout adekvátní pomoc. Žalovaný v daných souvislostech zcela přiléhavě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 50/2008-62, z něhož vyplývá, že proti činnosti soukromých osob se musí dotčený subjekt dovolat pomoci ze strany státních orgánů svého domovského státu. V rozsudku č. j. 8 Azs 23/2008-75 Nejvyšší správní soud konstatoval, že „stěžovatelka především musí vyčerpat možnosti ochrany dostupnými vnitrostátními prostředky“. Z podkladů shromážděných žalovaným plyne, že v případě poškození způsobeného trestnou činností na Ukrajině existuje možnost vyhledat pomoc. Z Informace MZV ČR č. j. 107283/2016-LPTP ze dne 25. 7. 2016 se podává, že na Ukrajině lze podat stížnost proti případnému neadekvátnímu postupu policejních složek, a to u prokuratury, případně u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku. Žalobce se tedy mohl bránit jednání soukromých osob, pokud by opravdu pociťoval

jím popisovanou vysokou míru obav, jak správně uvedl žalovaný. Shodně s žalovaným také soud nemohl pominout ani skutečnost, že žalobce se zmíněnými osobami nepřišel nikdy do osobního kontaktu, ty mu pouze po dobu 2 měsíců telefonovaly, a tedy ani z hlediska intenzity rozhodně nebyla jakkoli ohrožena či porušena jeho základní lidská práva. Žalovaný zcela správně také nemohl pominout ani tu okolnost, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až v listopadu roku 2018, byť na území České republiky pobýval již začátkem roku 2017 po návratu z Itálie, kdy mu vypršela platnost schengenského víza, přičemž tvrzené údajné problémy s neznámými soukromými osobami měl již podle něj 2 měsíce před odjezdem z vlasti, čili v roce 2016. Přestože mu v podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice objektivně nic nebránilo, učinil tak až v okamžiku, kdy byl na území České republiky zadržen pro nelegální pobyt a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem vyhoštění, jak plyne ze správního spisu.

10. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
11. Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27.02.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

